

Vesna Denčić

Supa u Majoli

**INverzije
i druge priče**

Beograd 2007

copyright @ Vesna Denčić

Balkanski književni glasnik

Za izdavača:
Dušan Gojkov

Glavni i odgovorni urednik:
Dušan Gojkov

BKG Br. 6 / 2007, dodatak

Verzije

BRZINA USPORAVA POKRETE

Otvorena vrata nisu je upozorila da je neko ušao. A trebalo je. Sedeći u ćošku, u fetalnom položaju, pratila je otkucaje srca, muvu na staklu, prašinu na polici, smetnje na TV ekranu, noge koje joj prilaze. Zaustila je da kaže.

PORUKA

Iako upozorena da je neko bio u stanu, nije obraćala pažnju na razbacane stvari, razbijene čaše i skupocene vaze, na pocepane stranice dnevnika. Sipala je piće, sela u omiljeni naslonjač, ugasila lampu i zaspala. Onaj ko je želeo da nešto više sazna o njoj, vratiće se.

AD ACTA

Zablude u koje sam upletena ne pripadaju isključivo meni. Podstanar je, slučajno, pogrešno razumeo poruku i izvršio samoubistvo. Od tada strpljivo sedim u sobi i čekam reinkarnaciju. Neke stvari moram da mu objasnim.

BUĐENJE

Vetar je bio promenljivog smera i često joj zadavao glavobolju. Popila je aspirin, srušila se na krevet i zaspala. Nije čula ni zvuk telefona, ni zvono na vratima, ni plač.

Probudilo ju je dobovanje zemlje o pokrov.

IZMEŠTANJA

Moj pas uopšte ne liči na mene. Štaviše, ja i nemam psa. Njegovi zubi probijaju membranu u kojoj plutam, dok poštar nervozno zvoni u pokušaju da od mojih snova napravi noćnu moru.

KLAVIRSKA PRATNJA

Virtuoz se nalaktio na spuštenu poklopac.
Suza nije pokvasila dirke.

POČETAK KRAJA

Nikad nije imala ovoliku tremu pred nastup. Nervoznim prstima popravljala je šminku, frizuru, garderobu. Trebalo joj je piće. Prvo, drugo, treće... ispijala je sa gađenjem.

Nespretnim korakom izašla je pred publiku, poklonila se i pala.

KREACIJE

Kad zavesa padne, gospođica prošeta do prvih klupa, sedne u najbližu izlazu, i posmatra zavesu.

Šta bi sve od nje moglo biti?

* * *

Uplakana, sedela je na podu pokraj kreveta, leđima oslonjena o zid.

S ONE STRANE (I)

Pretvorivši se u senku, lutala je svetom, tražeći svoj lik.

S ONE STRANE (II)

Našavši svoj lik, nastavila je da luta svetom,
tražeći nečiju senku.

ODUZIMANJE PROSTORA

Seansa je trajala do kasno u noć. Ljudi su bili na izmaku snaga i, gotovo u transu, neprimetno, zaspali. Nikad nisu saznali šta su propustili.

POSLEDNJI UDARAC

Pritisak je bio isuviše velik da bi ga mogao mirno podneti. Otvorio je prozor i pustio da vazduh struji kroz sobu. Vrata su se zalupila.

IGRA SENKI

Svake večeri, o ponoći, sedao bi za pisaći sto, uzimao skupoceno pero kupljeno kod antikvara, umakao u mastilo i pisao duga, nežna pisma. Ujutro ih je pečatio crvenim voskom i predavao zamišljenom slugi.

DO PRVOG TREPTAJA

Lik koji je želeo da nacрта, bledeo je pred silinom zahvata. Samo su oči probijale prag svetlosti, čineći sjaj postojanim.

PORTRET

Grubim pokretom obrisao je znoj sa čela, zapalio cigaretu i zagledao se u zamrljano platno. Ništa nije bilo kako treba. Nepravilni oblici gubili su se u svom besmislu, ustupajući mesto razočaranju i očaju.

Bacio je nedovršenu cigaretu, nervozno dograbio četkicu i, pre nego što je ponovo dotakao platno, boje su počele da se razlivaju pod težinom namrgođenog pogleda. Uzalud je pokušavao da ih ukroti. Raznobojne mrlje širile su se neposlušno u svim pravcima, ostavljajući nesvakidašnje tragove. Jedna kap skliznula je sa platna na pod i počela da se razli-va i širi preko cipela – nagore.

DAR

mom ocu

Posmatrala sam zadivljeno kako valjkom prelazi preko ustajale prljave boje. Kao virtuoz na violini, laganim pokretima stvarao je nepreglednu belinu i naše oči punio svetlošću – lagano, nenametljivo, kao lampa iz pozadine – kojom nas je svakodnevno obasjavao.

* * *

Sedi u sobi okružena satovima različitih boja, oblika, dimenzija. I svi su podešeni na neodgovarajuće vreme: jedni žure, drugi kasne, treći stoje.

Pogled upućuje ka onom koji u datom trenutku najviše obećava.

OKRUŽENJE

U vazdušnoj komori disala je nepravilno. Neprirodnost okruženja oduzimala je tako potrebnu dimenziju iza koje se rasprostiralo nedokučivo. Samo je senka bila postojana. Duboka i večna.

OBLIČJA

Postepenim uvežbavanjem uspeo je da ovlada veštinom kojom bi zaustavio disanje. To mu je pomagalo da se opusti nakon teških perioda i stresova. Ležao bi tako satima, nepomičan, hladan i naizgled beživotan. Daleko van svega, osetio bi svu radost prethodnih života.

SISTEM

Uzalud je tragao za nestalim prijateljima. Niko nije znao da su nestali. Niko nije znao ni da su postojali. Samo je njemu, iz noći u noć, upućivan tihi poziv da krene. I svake noći on bi se pakovao i polazio.

Prve večeri stigao je do ulaznih vrata, ali se u poslednjem trenutku predomislio. Sledeće večeri izašao je na ulicu, ali je raskrsnica delovala obeshrabrujuće.

Potom je stigao do susednog bloka, ulice, grada.

U drugoj državi nije ništa saznao o izgubljenim prijateljima, ali je shvatio zašto su nestali.

ZADATAK

Anonimno pismo stiglo je iznenada, kako to obično biva kada su anonimna pisma u pitanju. Dostavio ga je anonimni dostavljač, proturivši ga ispod vrata – pozvonio i nestao.

Slova su bila iseckana iz novinskih naslova i nalepljena na beli papir, a poruka je bila kratka i jasna. Dakle, sve je bilo onako kako su to stari, dobri filmovi preporučivali, čak je i rok za ispunjenje, nesrazmerno težini zadatka, bio izuzetno kratak.

Problem je bio kako u tako kratkom roku vas-krsnuti izvršioca.

ODGOVOR

Kopiju pisma poslala je na bezbroj adresa, bez nade u bilo kakav, a pojamanje u pozitivan ishod.

Reči su tekle bučnim ulicama ne nalazeći cilja i nestajale bez traga u blatnjavim slivnicima. Krišom bačen pogled odupirući se prostoru lelujaao je u pokušaju da nađe oslonac.

A onda je stigao odgovor! U početku sasvim neodređen, naizgled anonimn i bezbojan, potom sa detaljnim uputstvima kojih se trebalo striktno pridržavati:

otvoriti padobran na vreme;

jabuke ređati u paru: crvene, zelene, žute;

odvesti psa veterinaru, ubediti ga da je to za njegovo dobro;

prozor premazati katranom, zaštititi šperpločom od eventualnog razbijanja, navući crne drapere;

zapaliti cigaretu, pušiti u tišini.

Nakon toga izvršiti samoubistvo, niko primetiti neće.

OSTAVŠTINA

Poslednji put napisao je pismo gospođici M. kada je imao 24 godine. Kopiju je uredno spakovao i godinama nosio u unutrašnjem džepu sakoa, želeći da mu svaki detalj koji ga je podsećao na nju bude uvek blizu srca. Godine su prolazile, a odgovora nije bilo. Želeo je, strašno je želeo da mu se javi, makar to bilo poslednji put.

Nakon sahrane, dok je rodbina sakupljala ostatke njegovog života, pronađeno je požutelo zapečaćeno pismo, koje nikad nije stiglo na svoje odredište.

UTOČIŠTE

Gospođa Marija je bila predratna udovica. Godinama je tri puta dnevno izvodila svog psa u šetnju. Jedni su s negodovanjem odmahivali glavom i govorili kako je to preterano, drugi su je sažaljevali i smatrali da je to sasvim normalno ponašanje za jednu usamljenu ženu, ostalima je bilo svejedno.

A ona je, svakoga dana, tri puta dnevno, ustrepalog srca, žurila u napuštenu kolibu, da porazgovara sa duhom svog muža.

USPEH

Cveće je zauzimalo počasno mesto u njenom životu. Još kao devojčurak zarađivala je za život negujući i prodajući cveće. Vremenom, materijalna situacija se poboljšala, te je upisala hortikulturu. Potom su usledila takmičenja, nagrade, priznanja.

Sada, već davno zaboravljena, čuči u svojoj saksiji i čeka poslednje zalivanje.

DALEKO ISPRED SVIH

Prijatelji su je zvali Ela. Bila je lepa. Bila je tužna. Najtužnija je bila po ponoći, kada gradska vrema počinje da zamire. Ujutro bi se borila sa podočnjacima zbog neprospavane noći, zbog samoće koja ju je pritiskala.

Jednog jutra spakovala je kofere i otišla. Prijatelji kažu – u Holivud. Piše da je uspešna. Tamo su svi lepi, ali ona je najlepša.

I najusamljenija.

PARTNER

Nasula je sebi liker od čokolade, okrenula se prema televizoru i nazdravila glumcu iz poznate TV serije. Pustila je tihu muziku, obrglila se rukama, i zanjihala u laganom ritmu.

OSVEŽAVANJE

Vukući za sobom pocepanu haljinu, došla je do terase, naslonila se na ogradu i dugo posmatrala užurbane prolaznike. Potom je otvorila šampanjac. Da ulepša sliku.

SPOMEN

Čekala je da padne večer. Pokupila je svoje stvari i otišla. Kineska vaza ostala je usamljena. Prašnjava.

BEZ POVRATKA

Oblaci su se spustili prilično nisko. Sa dvadeset drugog sprata, gotovo da ih je rukom mogla dodirnuti. Očarana lepotom, zakoračila je.

DIMENZIJA

Dok se sumrak spuštao na grad, pauci su pleli svoju mrežu. Pitalo se hoće li ikad svanuti.

NOĆNI ŽIVOT

Živela je život u svojim snovima, i plašila se da se jednog dana zauvek ne probudi.

TREZOR NEOSTVARENIH SNOVA

Ukradene snove krila je po ćoškovima prostrane sobe, strahujući od nastupajućih dana koji će biti prazni, od dana u kojima neće imati sa kime ni da popriča. Tada će otvoriti trezor i uživati.

PERIOD

Nervoznim prstima cepkala je nakvašenu maramicu. Tih dana se i inače čudno ponašala. Osećala se kao lavica zarobljena u mišjem telu, koje je pretilo da eksplodira od nabijene energije. Dani su joj bivali dugi, i nije mogla da se načudi odakle joj toliko suza.

ODGOVOR

Tri puta palila je sveće za mrtve. Odgovora nije bilo. Treperava svetlost rađala je samo senke, prikazujući prazninu u punoj veličini.

POSLE SVEGA

Koraci su odzvanjali u praznoj prostoriji. Zastala je i pogledom pretražila svaki ugao. Ničeg nije bilo.

NAGOVEŠTAJ

Mart je osvanuo hladan. Poskidala je slike sa zida, stavila ih u fioku i zaključala rezervnim ključem. Beli ramovi ostali su da uokviruju prazninu.

NA POČETKU BEŠE...

Odavno ništa novo nisam napisala. Osećam potrebu, želju, strah. Svuda oko mene vrzmaju se likovi iz tuđih romana: iskaču, skaču, smeju se i plaču.

Okrećem novu stranu. Mir i tišina.

PRAZAN HOD

Stihovi su nadolazili sami kada je bila u lošem raspoloženju. Istog trenutka hvatala bi se za pero, nadajući se da će iz njega iscediti onu čarobnu kap.

PUNOĆA PRAZNINE

Svake noći opijao se do besvesti u nadi da će inspiracija nadoći. Sa svakom novom čašom, bivao je sve prazniji.

ONA PRAVA

Nedostatak zadovoljstva nadoknađivao je opijanjem. Ta dragocena tečnost popunjavala je praznine, čineći ga postojanim u nepostojećem svetu. Kada duh iz boce počne da kola venama, lakše je suočiti se.

– Hoćeš li da budeš moja žena, pitao je duha, unapred mu određujući pol. Odgovora nije bilo. Danima. Mesecima. Godinama.

Ležeći u gomili prevrnutih flaša, najzad je odjeknulo: NE!

ZBOG PRIČE

Ispričaću vam jednu priču. Ne, napisaću vam jednu priču. Mada, zašto bih to radila?! Ja vas uopšte i ne poznajem. Ne znam ni da li volite priče. Neko ih, zasigurno, voli. Ja, na primer! Ali, zašto sebi da pišem priču?!

REDAKCIJA

Požela je da napravi neko novo, nesvakidašnje delo. Uzela je papir i olovku i reči počese da nase-ljavaju belinu. Potom je presavila tabak: na dva, četiri, osam, šesnaest delova, i počela nasumice da ga secka.

Priča konačno dobi oblik.

ISKORAK

Odlučila je da napiše pismo svom prijatelju. Svom nepoznatom prijatelju. Bilo kome! Samo da načini prvi korak i promeni smer kretanja.

Sela je za radni sto, uzela papir, ali olovku nigde nije mogla da pronađe. Preturala je po stvarima, prevrnula ceo stan, ali pisaćeg pribora nije bilo!

Istrčala je na ulicu sa velikom nadom. Međutim, u četiri ujutro sve radnje bile su zatvorene, a ono malo noćnih šetača moglo je štošta da ponudi, ali ne i pribor za pisanje.

Ako sretnem nekoga ko u ovom trenutku poseduje tu magičnu spravu, udaću se za njega, obeća sebi. I njemu.

Suza radosnica zasja u oku, olovka zablista u drhtavoj ruci.

U trenutku kada je trebalo da stavi potpis u knjigu venčanih, olovka prestade da piše.

MOZAIK

Širom otvorenih očiju pratio je pokrete, slušao šta pričaju njegova deca, kolege, prijatelji, poznanici, i pamtio svaku izgovorenu reč. Uveče, u tišini noći, pravio je zapise. Beležio je sve, do najsitnijih detalja, čak i one male, naoko beznačajne stvari. Znao je da od njih sve počinje. I sve se završava.

ODBRANA

Patuljasti čovek klizio je u svom trošnom odelu kroz sumrak, tražeći utočište od pogleda uprtih u telo majušno, gotovo nepostojano. Kroz okvir vrata otškrinutih, protrčavši nečujno ka gnezdu sakrivenom u mislima, natopljenom mirisima šumskim, uputio je molećiv pogled svevišnjem, iako odavno verovao nije.

I spusti se sila nebeska, rod sahrani u vremenu treptaja, da oko zasuziti ne stiže.

ODSJAJ

„Vita jela zelen bor, molim brzi odgovor”, pisalo je na iskrzanom, požutelom papiru. Osmehnula se setno, pokušavajući da prizove iz sećanja lik dečaka čija duša treperi među zvezdama.

PLES ANĐELA

U praznu, mračnu prostoriju prodirao je trag svetlosti. Devojčica u beloj haljini zakoračila je na sredinu, osvrnula se oko sebe i poklonila se, kao da pozdravlja zadivljenu publiku. Raširenih ruku, na vrhovima prstiju, vrtela se u krug.

ODZIV

Otvorila je prozor da izvetri sobu pre spavanja.
Sa ulice se čula pesma pijanih, usamljenih mladića.

PRIJATELJ

U sobu je, iz mraka, uleteo noćni leptir.
Ugasila je svetlo da mu ne sprži krila.

NIJANSE

Priljubila je trepavicu o staklo.
Svaki treptaj imao je svoju priču.

CELOVEČERNJI PROVOD

Ležim na krevetu i čitam Borhesa.

Moj pas se zabavlja ližući mi stopala.

BROD U BOCI

Čarls Bukovski ležao je na podu, raširenih strana, mrtav pijan.

TONOVI UMILNI

Potpuno malaksao pružao je otpor poslednjim atomima snage. Slika uobličena već, nudeći odgovor na nepostavljeno pitanje, pokrenula je govor nemušti i ništa je više nije moglo učutkati.

Kome se obraćaš, pitao je, ti prokletnice što dušu obuze, što silinom zarobi sva nadanja koja patnjom postadoše. Čutala je bestidnica, tobož skrušeno, krila povijenih, pogleda ispijenog razorenog maglama gustim, sa čijih je svodova kapala požuda, uobličena tonovima tihim, umilnim do bola.

Kad vetar utihne, sve će proći, želeo je da veruje, očaran strujanjima nebeskim.

UNUTRAŠNJA PERSPEKTIVA

U ponoć zaključava vrata, gasi svetla i spušta se u omiljeni naslonjač ispred televizora.

Sedeći u mraku, ispod spuštenih kapaka, razvija film.

SAMO DA VETAR NE DUNE

Kad gradiš kulu od karata prvo odabereš špil.
Rasprostreš karte i gataš. Potom pomisliš želju.

ZADOVOLJSTVO

Svakodneвно je krala jabuke sa pijace i sakrivala ih u svom malom skrovištu. Neke bi usput pojela, a one sakrivene mahom bi istrulile.

SUPA U MAJOLI

"... U pripremljenu masu dodati čašu mineralne vode i ostaviti da ključa deset minuta. Potom..."

Kada bude videla recept u novinama setiće se da treba da je zakuva. Ili će je neko već podsetiti. Majola je malo mesto, a takvu supu niko ne kuva.

ATMOSFERA

Kada gosti odu, operem čaše, uredno ih poređam u regal, i čekam nove goste.

Regal bez čaša bio bi prazan. I gosti.

IGRA BEZ REČI

Prihvatila je poziv na partiju šaha, iako šah nikad nije igrala. Pobedila je, iako nijednu figuru nije pomerila.

EMANCIPACIJA

Dama u beloј bundi, uzdignute glave, krčila je sebi put.

PRILIKE (I)

Sezona kiša uticala je na raspoloženje profesora Higinisa. On, svakako, nije bio jedini kome je vreme remetilo planove.

Njegovoj ženi, na primer, na suprotnoj strani polulopte, sunce je donelo toliko udvarača da nije mogla da se odluči.

PRILIKE (II)

Vetar je duvao u suprotnom pravcu i nanosio joj kosu na lice. Źelela je da gleda galebove, pućinu, plavokosog mladića koji joj prilazi.

Sunce je bilo na zalasku.

STRAH

Još od ranog detinjstva želela sam da upoznam Alisu. Često smo, telepatski, dugo i o svemu razgovarale, i postale čak veoma bliske prijateljice. Kada je, konačno, došao čas prelaska na onu stranu ogledala, zamislih se:

Ovde sam kraljica snova... Alisa je možda lepša?!

S OVE STRANE

Ogledala su zauzimala centralno mesto. Ceo svet je stao tu. Sva prošlost i budućnost, reflektovane kroz neprozirno staklo delovale su privlačno. Kao da ničeg drugog nije ni bilo. Kao da su svi prilazi zatvoreni. Potpuno izolovano, odvijao se magični svet mašte.

ZAPIS

Kristalna kugla odašiljala je poruke kojima je uvek verovala. Na ivici ponora svaka uhvaćena misao vredela je truda uloženog u baštinu uzoranu, nad čijim je svodom kapala suza nebeska.

MALE STVARI ČINE ŽIVOT NEPODNOŠLJIVIM

Grickajući nokte, nervozno je buljio u nepreglednu kolonu vozila ispred sebe. Najviše na svetu mrzeo je zagušenje saobraćaja i skromnu sumu novca u džepu.

Uključila je vokmen i nezainteresovano buljila u nepreglednu kolonu vozila ispred sebe. Čuteći, ispuštala je oblake dima i trudila se da ne misli na polomljen nokat i pocepanu čarapu.

OPRAŠTANJE

Jednog popodneva, pravo sa posla otišao je da poseti majčin grob. Seo je na klupu nasuprot nadgrobne ploče i dugo posmatrao urezani lik.

Na polasku, prišao je bliže i pomilovao je. Za života to nikad nije uradio.

SPIRANJE TALOGA

Celo večer padala je kiša i ukućani su se, ne nalazeći bolju zabavu, spremali da odu na počinak. On uze jaknu i kišobran i krenu napolje.

Moram malo da razbistrim glavu, reče pri izlasku, i ostavi kišobran.

NOVI STANAR

Zamolila me je da joj pričuvam sina i nestala. Prošle su godine, a ona se nije vratila. Dete je poraslo i već ide u školu, ponekad upita za majku i to je sve. Poslednjih noći hvatam ga kako, krišom, tiho priča sa kaktusom. Sve više liči na majku.

OGLEDALO JE KRIVO

U ogledalu ne vidi svoje lice, a blagi odraz tela razliva se kao na zamagljenom prozorskom staklu.

Leva ruka, desna ruka, leva noga, desna noga. Stoji, a igra. Igra u jeftinom oficirskom klubu, kao nikad pre. Kao nikad posle.

Prilazi joj nepoznati gospodin, sa veštačkim osmehom. U veštačkoj ruci blista veštačka čaša sa veštačkim pićem. Namiguje joj veštačkim pogledom.

Duboki dekolte na crnoj haljini usporava dah nepoznatog. I što joj se više približava, njegovo veštačko srce počinje sporije da kuca.

Svesna nepostojanja svog odraza u ogledalu, smeška mu se nevino. Pomilovaće je nežno, poželeći strasno i to će za njega značiti početak. A sve je, u stvari, počelo mnogo pre.

ODRASTANJE

– Gospodine, želela bih ozbiljno da porazgovaram sa vama!

– A o čemu to, upita nepoznati gospodin.

– Ne znam, reče devojčica, ali saznaću ako budemo razgovarali.

SLIKA

U lavirintu snova preskače poneki kamičak, ne bi li smanjila dozu samopovređivanja – dozu koja se potom prelije u javu i kinji je svakim novim buđenjem. Iz dana u dan, korak po korak, primicala se zamrznutom jezeru, u pokušaju da ugrabi onaj statični trenutak koji ne odbrojava minute, koji ne diše brzinom vetra i ne plače nad okamenjenom slikom sveta.

ODRAZ

Brazde na licu postaju sve dublje. Taman toliko da pokupe prašinu i iscrtaju lik nekog čudnog stvorenja, koje bi trebalo da liči na mene.

VITALNE FUNKCIJE

Vežu sa svetom održavala je preko kompjutera. Tu su joj svakodnevno stizale poruke, zbog kojih se radovala ili tugovala. Postala je deo mašine i funkcionisala kao deo nečije razigrane mašte.

Bilo bi opasno isključiti je.

SUPSTITUT

Jill je instinktivno pritisnula papučicu gasa i auto je krenuo nezadrživom brzinom. Pored nje su promicali pejzaži koje je želela sačuvati u sećanju, ali zbog rastuće brzine kretanja nije smela da se zadržava na njima. Morala je obuzdati leteću aždaju koja je bljuvala vatru na svakoj krivini. Igla na satu pomerala se udesno, preteći da dostigne kritičnu tačku. Ne sme sada da zabrlja, razmišljala je, sada kada je nadomak cilja, kada je blizu trijumfa. Već vidi pobjedničko postolje i svoje ime koje blješti na vrhu tabele... Još samo par stotina metara do cilja... i... *krah!* Odnekud se pojavio ekser i auto se prevrnuo.

Bila je to poslednja prepreka u video-igri.

OSTVARIVANJE

Noćas mi se u snu javio nepoznati čovek.

Zašto me nisi sanjala sinoć, upita.

Ne mogu da kontrolišem svoje snove, rekoh,
mada bih volela.

Ne trudiš se, inače bi mogla, znaš da sve može
da se kontroliše i da je sve stvar uma.

Dobro, možda i mogu, ali zašto da Vas sanjam
kada Vas ne poznajem?

Normalno da me ne poznaješ, kad me ne sanjaš!

Možda ne želim da Vas upoznam, ne ličite mi
na nekoga koga bih mogla da volim.

Niko i ne traži da voliš, nego samo da upoznaš.

Ako nekog upoznam, ja ga onda zavolim, a u
tom trenutku se uvek probudim.

PREDMETI ZA LIČNU UPOTREBU

Otvorila je sve svoje koferne. Bili su prazni. Dugo ih je odmeravala pogledom, a onda odlučila. Smestila se u najveći i zatvorila poklopac.

Valjda će nekom zatrebati.

KAPIJA

Udaranje kapije prilično je uticalo na njene us-treptale nerve. To treskanje više nije mogla da pod-nese. Najvećom brzinom spakovala je kofere i istrča-la iz kuće – osvetnički zalupivši vratima. Duga vož-nja nije doprinela očekivanom opuštanju, ali, daleko od svega, u polumračnoj nepoznatoj sobi, konačno je usnula. Dok je prolazila kroz vrata raja, kapija se uz tresak zatvorila.

UKUSI

Sibil je bila punašna devojka, i svakim danom je nezadrživo rasla. Puna duha, i simpatično okrugla, postala je čak privlačna. Volela je starije i krupnije mladiće. Što ih je više želela, više je uživala u hrani.

(NE)IZVESNOST

Jednog jutra ću se probuditi i u ogledalu ugledati babu. Šta li ću tada, zapravo, biti?

RAZLOZI

Korisna površina stana nije bila ravnomerno iskorišćena. Stalno se zbog toga svađao sa ženom. A zašto tebi to smeta, pitala ga je, kada ionako nikad nisi kod kuće? Možda baš zato.

DIMENZIJE

Prozor je bacao neobičnu senku, čineći sobu beskrajno velikom. Plašeći se da ne zaluta u tolikom prostranstvu, spustila je roletne, navukla zavese i upalila svetlo. Senka dobi zastrašujuće razmere.

OKOVI

Slobodnom rukom opisivala je čari svoga devotstva, dok joj je druga bila vezana za pupčanu vrpču koja se vukla kroz izmaglicu sećanja. Patila je noću, kad niko ne vidi, plašeći se da neko ne upita zašto su joj oči pobebele.

ALTERNATIVA

Muzika je tekla potocima, noseći talog prijavštine. Zagušljive sobe mirisale su na pakao –

- *ULAZ SLOBODAN!* -

Vukući se, udova istrošenih, kroz maglu svesti, kupovali su neostvarive snove. U pokušaju da za sitan novac izgledaju lepše od same stvarnosti, gazili su po lusterima, dok iz njih nije iščileo i poslednji trag svetlosti.

NESPOJIVE TAČKE

Glave zagnjurenene u šake, osluškivao je glas iz dubine. Prikradao se nečujno, smeštajući svoje nečasne namere u najudaljenije kutke svesti, koje je mogao pronaći samo pod jakim naletima stresa.

Kose nakostrešene, šetao bi predvorjem tišine koja se rasipala u nepravilnim intervalima.

Iz tupog ugla oglasila bi se sova. Potom bi graknuo zverinjak, progoneći ga do bele crte.

...

Crtu je povukao u trenutku propadanja kroz asfalt, dok je semafor pokazivao zeleno. Kasnije je i nju obojio u zeleno. Od tada ga proganja kad god se sagne da dohvati izbledelo slovo ili potamneo broj. To ga strašno zamara u noćima bez tišine kada zvezde pucaju od prejake svetlosti. Onda sedne, zagnjuri glavu u šake i sluša glas iz dubine.

OPOMENA

Lice koje je video u ogledalu nije poznavao, ali glas jeste bio njegov. U to je bio sasvim siguran. Slušao ga je svakodnevno s one strane uveta: nekad pri-
gušen i tih, često glasan do granica nepristojnosti. Čak i kad je spavao, taj glas probijao je pragove sna, nasrćući bezobzirno u najskrivenije delove podsves-
ti. A to ne može da se zaboravi.

UGAO POSMATRANJA

Par očiju iz prikrajka gleda kako ruke zabadaš u pesak i puštaš ga da klizi kroz suve prste. On pada i lepi se za mokra stopala. Mrdaš prstima ne bi li ga otresao. I stojiš. Stojiš nepomično kao da ćeš svakog trenutka potonuti u tu usitnjenu masu. Zatim lagano okrećeš glavu: levo, pa desno. Ali ne vidiš. Ne vidiš da je oko tebe pustinja.

GRABLJENJE PERSPEKTIVE

Iz svog predgrađa virio je kroz oblake, migoljeći se neprestano. Na levoj trepavici čuvao je prah polena zaboravljenog desetak proleća unazad. Sunčevi zraci nisu ga doticali.

Uvenueće ako prestane da se migolji.

POKROV

Pročitala je bajku i bešumno zaspala. Sa druge strane jastuka procvetala je hrizantema.

MIG

Nije pomerila ni ruku, ni nogu, malim prstom nije mrdnula. Ona sve obavlja očima. Dovoljno je da trepne. Ako zažmuri, svet će nestati.

PREDVORJE TIŠINE

Vazduh je počeo da se zgušnjava. Trebalo je savladati način pravilnog disanja, kako bi se suzbio osećaj klaustrofobične panike. Dobro poznati osećaj koji se vukao iz detinjstva, dok su se sakrivali u ogromne kartonske kutije od tek kupljenog nameštaja, boreći se sa nepravilnim otkucajima srca, u strahu da ne bude otkriveno to malo, tajno sklonište.

TEMELJ

Svetlo je već zamiralo, a njegov pogled nije mogao da se odvoji od napuštene kolibe. Osećao je da se tu odigralo nešto neobično i taj ga je osećaj dani-ma vukao da obilazi tu čudnu građevinu. Prvi korak načinio je tek onda kada je bio potpuno siguran da je bezbedna od urušavanja. Prethodnih dana, poput arheologa, ispitivao je zemljište, kvalitet i starost građe, premeravao temelje... Sa tim proračunima i iz te blizine, koliba je dobijala sasvim druge dimenzije.

Novo saznanje učvrstilo ga je u uverenju da je to nekada bio velelepni dvorac – sa svim pratećim elementima, uključujući i misteriju, koja je dobijala na težini samim tim što niko nikad nije čuo da je dvorac tu postojao, niti ga je iko, sem njega u mašti, ikada video. Ali nije se dao pokolebati. Želja da otkrije tajnu dvorca, nadjačavala je racionalne argumente. Nešto je zasigurno postojalo, neko je tu živio, tragovi – neznatni ali sasvim jasni – postojali su. Trebalo je samo ukloniti naslage upletene u neprozirnu paučinu, raskrčiti talog vremena i pustiti ga da progovori i dometne pravi smisao.

A možda tu, zaista, nije bilo nikakve tajne, pokušavao je krajnjim naporima da prisvoji misao prijatelja, možda je to bila samo njegova želja za pusto-

lovinom ili potreba da svoj magični svet podigne na jedan viši nivo. Ipak, promišljao se, jer sve je ukazivalo na to da nisu u pravu. Šta je to *sve*, ni sam nije znao, ali i to je bilo nešto.

PERFORMANSE

Danima je upijala svaki zvuk i boje koje je nalazila u neposrednom okruženju. Radila je to pedantno i bez žurbe. Potom je uzela papir, prenela boju i napravila sliku. Zvuke je imala u glavi.

EFEKTI

Već izvesno vreme živela je sama. San od petnaeste, ostvaren u trideset petoj godini. Konačno je postala svoj gospodar! Gospodar četrdeset kvadrata, gospodar situacije, gospodar samoće.

SPOMENIK

Gospođa Elvira je po ceo bogovetni dan stajala na prozoru i posmatrala nas dok smo se igrali, ljubavali, vodili ljubav po ćoškovima, šetali decu, unučiće...

Sada, kada nam više ne smeta špijunska služba gospođe Elvire, pitamo se: koliko li godina već stoji tu – okamenjena?!

MIMOHOD

Nadala se da će doći drugi i da će pokušati da je odvrate. Oni dolazili. U naletima. U čoporima. I toliko ih je već bilo da nije mogla prepoznati sebe.

GENEZA

Nisam te ja našla na ulici, rekla je majka. Otac je hteo da kaže to isto, ali nije želeo da se ponavlja. To je on rekao juče, a to je ona rekla danas. I kakvog smisla, uopšte, ima govoriti takve stvari?! Ali o tome je trebalo da razmišlja juče.

(ZLO)UPOTREBA SNA

Voz je jurio svojom trasom ne osvrćući se ni na koga. Putnici su bili tihi. Zaspali. Sanjali su voz bez dnevnog reda.

KROZ DURBIN

Na komšije gledam s puno poštovanja i ljubavi. Oni su uvek tu: kad zatreba šolja mleka ili kašičica kafe, tu su da u odsustvu pripaze stan, zaliju cveće, nahrane kućnog ljubimca, i uopšte, uvek su tu kad zatreba. Zato sa puno poštovanja i ljubavi gledam na komšiluk. Naročito noću.

GOST

Na Badnje večer porodica je bila na okupu. Trpeza je bila postavljena tradicionalno bogato: pečene, sarma, salate, pite, kolači, piće... Svega je bilo u izobilju, uz neizbežnu novogodišnju jelku.

Neobavezno ćaskanje prekidalo se nakratko da bi se napunile čaše, a kada se prešlo na flaše, veselu prazničnu atmosferu upotpunila je muzika i pesma.

Iznenada, negde oko ponoći, oglasi se zvono na vratima. Sigurno je neki komšija, pomislili su, koji želi da se pridruži veselom društvu...

Niko nije pomislio na Gospoda.

DAMA

Naš omiljeni crno-beli pod, u vidu šahovskih polja, večeras je izgubio na dimenziji. Zatrpan gomilom pešaka koji su prodefilovali bez reda, počevši od posete davno zaboravljenih rođaka, prijatelja, pa do zalutalog šoferu, čija je namera bila samo da opere ruke. Nadahnutog pesnika zadržali smo na večeri, pa nam je, iz zahvalnosti, satima recitovao stihove koje niko nije slušao.

Kada smo se, konačno, razmestili u krevete, u parove ili po troje, san nikako nije dolazio na oči. Ustala sam nečujno, preskočila polje D-4 i smestila se u kamion. Iako na tom polju nisam mogla da budem Dama, pa ni ljubavnica jednog ili oba Lovca, praveći slalom između poljskih kreveta, stigoh do mesta na kojem su bili zatočeni Kralj i moji mali prijatelji Pešaci. Nakon toga sve je bilo lakše.

LOGIČNA POSLEDICA

Jezero obraslo šibljem danima je privlačilo našu pažnju. Izgledalo je prilično mistično i prosto nas teralo da verujemo u postojanje neprirodnog bića koje počiva u neprozirnim dubinama.

Doneli smo platnene stolice, suncobrane, hranu i piće, posedali u polukrug i zavaljeni u tišinu trudili se da ne remetimo prirodni tok.

Nekoliko sati potom – i dalje na oprezu – tišinu je nadjačalo šuštanje kesa i hartija u koje je bila zamotana hrana, ali su i ti tihi zvuci ubrzo ugasli.

Kako je vreme prolazilo, nestrpljenje je raslo.

Pomalo nervozni, mnogi počеше da se vrpolje u svojim sedištima tražeći olakšanje ukočenim udovima.

– Ovo je potpuno besmisleno, promoli se šapat, kojem niko nije smeo da se pridruži.

To čudo jednom mora izroniti, strujala je misao bezglasno parajući izoštrena čula, mora udahnuti, promeškoltiti se, udove protegnuti, jer nijedan živi stvor ne može danima ostati nepomičan.

POJAVA

Šetajući obalom, osetih neko čudno peckanje na ruci. Biće para, pomislih obradovana, kad se sudarih sa pogledom nebo plavog oka udobno smeštenog u središte dlana.

Gledali su se tako neko vreme oko sa dlana i moje oko, ali moje oko ne izdrža: sakri se pod kapak u neverici. Nakon par minuta ponovo je provirilo, ali dlan je tada bio potpuno prekriven nebo plavim očima, kao i okolina koja je trebalo da pruži odgovor.

ČAROBNE TRENUTKE NE TREBA KVARITI SUVIŠNIM PITANJIMA

Drhtavim rukama pokušavala je da otvori telegram. Gotovo zaboravljena od svih, nije se nadala ničem lepom. Da li da otvori ili da zaboravi, pitala se starica koju više ništa nije moglo iznenaditi.

Dilemu prekide ponovo poštar, potom cvećar, antikvar...

Iznenadna gužva zbunila je staricu. Od toliko praznih dana, svi se sjatiše u jedan? Cveće nije došla godinama. Knjige, slike, stare ploče, sve se odjednom našlo na pohabanom stolu.

Nekoliko dana kasnije, našli su je, kao usnulu – sa blaženim osmehom na licu i neotvorenim telegramom na grudima.

ZAUSTAVLJENA U VREMENU

Godinama nisam prolazila ovom ulicom. Deca i dalje u sumrak trčkaraju i igraju žmurke: „...98, 99, 100! Ko se nije sakrio, magarac bio!” Mama je prostirala veš i smešila se.

U POTRAZI

Moj ratni drug sedeo je u klupi do mene. Imao je neobično plave oči, plavu kosu i izuzetno bledo lice.

Ponedeljkom je uvek bio namrgođen, zbog dosadne nedelje.

Utorkom se pomalo trudio.

Sredu i četvrtak provodio je u rešavanju egzistencijalnih problema.

Petkom se gubio.

Pronađen je jedne subote, dok je pokušavao da konačno osmisli nedelju.

PITANJE ZA ČITAOCE

Kada su čuli da pišem priče, iznenada su počeli da me posećuju davno zaboravljeni prijatelji, poznanici i njihovi prijatelji, sa mnoštvom životnih zgoda i nezgoda. Pričajući naširoko i nadugačko, lica ozarenih ili zamišljenih, mahali su rukama preterano gestikulirajući, sve u želji da na najbolji mogući način predstave i opišu svoje storije.

Zanima li to nekog?

UPUTSTVO ZA UPOTREBU MAŠTE

Dok okrećem broj, brišem iz glave onog koga bi trebalo da pozovem. Zaboravljam čak i koga zovem. Ali ne brinem. Biće to još jedan neobavezan, uzbuđujući razgovor sa nepoznatim.

* * *

Da stanujem pored reke, u svaku ispijenu bocu stavila bih poruku i pustila niz vodu – priču o zadovoljstvu.

OTVARANJE

Ping-pong loptica letela je levo-desno, činilo joj se – satima. Hipnotisaće me, pomislila je, zaspaću i nikad neću saznati rezultat. A oni će saznati moju tajnu.

SNOVI ZA ODRASTANJE

Kraj plamena sveće Katja mrsi svoje plave uvojke, praveći senku usnulom dečaku koji sanja da mrsi plave uvojke. Dečak sanja i ono što se ostvariti neće: sanja da leti put oblaka, belih promenljivih oblika, nežnih poput devojačke puti što spozna je krišom – kroz ključaonicu.

STATUA

Dama u crnom privlačila je poglede prolaznika i konzumenata jutarnjeg dopinga iz obližnje kafane. Veo preko lica pojačavao je dozu misterioznosti i dodatno privlačio poglede. Vreme je prolazilo, a dama je i dalje stajala, kao da nekog uzalud čeka.

Nekolicina iz obližnje kafane se uznemiri:

– Možda je neki agent, počeli su da se došap-tavaju.

– Ma kakav agent, mnogo ste popili, pa vam se svašta priviđa.

– Hej, gospođo, doviknu najbliži, je l' vam treba pomoć?

– Taj koga čekate sigurno neće doći, dobaci drugi.

– Verovatno je umro, dobaci treći, izazvavši opšti smeh.

– Možda je pala u nesvest?

– E, stvarno si pijan! Vidiš da stoji?!

– Šta znam...

Ne obazirući se na okolna dešavanja, dama je i dalje mirno stajala i čekala da je odnesu u muzej voštanih figura.

PREDSKAZANJE

Jedan dečak plakao je zajedno sa oblacima, praveći izmaglicu iznad iskrivljenih usana. Ostali dečaci trčkarali su okolo, veselo preskačući barice. Potom se neko okliznu. Sve glave okrenuše se u pravcu nadolazeće buke. Na asfaltu se pojavi ulegnuće. Čudni oblici počеше da se šire u svim pravcima.

Nebo i zemlja stopiše se do neprepoznavanja.

IMPULS

U poslednjim trenucima života uložio je ogroman napor ne bi li uspostavio vezu sa onim svetom. Iznerviran što su mu se javljale samo neke bezvezne ličnosti, o kojima nije želeo ni da razmišlja, a kamoli da sa njima uspostavi kontakt, naglim pokretom zbacio je sa sebe pokrivač, ustao sa samrtničke postelje i, na iznenađenje ukućana, prišao telefonu i poručio avionsku kartu.

Sretno stigao, glasio je telegram. Vredelo je pokušati.

SAPUTNIK

Čudni zvuci odavali su njegovo prisustvo. Oni uobičajeni, tako dragi, tako znani, tog trenutka bili su nestvarni. Sablasni. Sve je pripisivala stanju šoka: zbog iznenadnog odlaska, zbog gubitka, zbog osećanja izneverenosti i nije znala kako da se bori sa tim. Sa njim. Veče se već spuštalo, a kao da nije ni svanulo. Neki ljudi, uplakani, promicali su ispred prozora svesti, u pokušaju da nešto učine za svoje duše, da se iskupe pred konačnim, uzaludno nabrajajući reči utehe. Koga od njih da odabere, na čije rame da spusti umornu glavu, kada svi izgledaju podjednako tragično.

I drugo jutro je svanulo, sa istim pripadajućim zvucima. Sada su već i mačke reagovale. Kažu da one vide ljudskom oku nesaznatljivo, ali nemaju dar kazivanja. Pilje nemo pogleda uprtog. Mora im odvući pažnju – neprijatno je tako zblanute gledati ih, u šta god da pilje. Ne, ne plašim se da spavam sama, odgovarala je zabrinutim pitanjima, imam mačke. Te jezive demone, graktali su. A on je ćutao. Zgrožen. Zaista si okružena demonima, hteo je da kaže, ali ne demonima u mačijem obliku.

Ništa se ne bi promenilo sve i da je rekao. Da je mogao da kaže. Ne bi ga poslušala kao ni toliko puta pre.

LJUBIMAC

Gospodin Perić je važio za najvećeg osobenjaka u ulici. Iz kuće je izlazio samo kada je morao da ide na posao ili do prodavnice, ostalo vreme je provodio sa svojom mezimicom Cicom.

Cica je bila već ostarela mačka i gospodin Perić je znao da neće još dugo živeti. Ipak, kada se to dogodilo, potpuno se izbezumio. Ophrvan tugom odlučio je da ostavi sve i da se preseli u neki drugi grad.

Sutradan, nakon što se doselio u novi gradić, objavio je da mu je u putu umrlo dete, te Cicu sahraniše na dečjem delu groblja.

Deca će se obradovati.

SVEDOK

Na zvuk zvona skočila je kao oparena. Zar već, pitala se iznenađeno i pomalo u strahu. Ipak, odluči da se ne odazove, ni tada, ni kasnije.

Dani su prolazili ustaljenim ritmom, kao da se ništa nije ni dogodilo, samo što iz kuće nije izlazila. A onda joj je ponestalo hrane.

TERET

Dok gledam kako pakuje kofere, pitam se – koliko stvari čovek može da podnese. Ne mislim koliko fizički i ne na materijalno, ali to je valjda već samo po sebi razumljivo, pa ne moram mnogo da objašnjavam. Ili nije razumljivo, čim se trudim da objasnim. Da objasnim kome? Crvu u mojoj glavi. Nekom ko isto tako ništa ne razume, ko ne shvata razliku ili barem ne oseća težinu postojanja. I šta uopšte ti nabrekli koferi znače? Meni ništa. Njihov sadržaj je potpuno bezvredan. Bez-svih-tih-gluposti se može. Pa ipak, one njoj nešto znače. Možda su i meni nekad značile, možda mi i dalje znače, ali u inat neću da priznam. Kome da priznam? Sebi ne moram ništa da priznajem. Sve je jasno. Kad islednik otvori poslednji kofer, i njemu će sve biti jasno.

(MAL)TRETMAN

Moj duh nikad ne spava. Vidim ga svake noći kako luta i krevelji se iz svakog ugla prošlosti i sadašnjosti, prkosi i maltretira me, a ja mu još uvek ne mogu ništa.

Moram ga zaustaviti na vreme, jer, kakav je, kreveljiće mi se i iz groba, a to već ne bih mogla da podnesem!

POSLEDNJE PRIPREME

Izvesno vreme živeli smo zajedno. Svakog dana išli bismo u duge šetnje, na trčanje ili u teretanu, i uopšte – vodili smo jedan zdrav ljudski život. A onda se on naglo razboleo. Učinila sam sve što je bilo u mojoj moći da mu pomognem i olakšam poslednje dane.

Dok ovo beležim on još uvek nije umro, ali očekujem ga uskoro.

OPROŠTAJ

Dejani

Možda je trebalo uhvatiti taj duh u vremenu postojanja. Snaga kojom je zračila zasenjivala je blago ovozemaljsko. Da, trebalo je. Trebalo je uhvatiti nit i izvesti priču gorku u vremenu sadašnjem, utrošenom na strasnu borbu u kojoj se unapred pobjednik znao.

*

Te večeri bila je posebno tužna. Ruku nemarno spuštenih u krilo, noktiju zagasito obojenih, nudila je odgovore na nepostavljena pitanja. I svaki je delovao podjednako neprihvatljivo izmaštan i realno ostvariv. Mogla je pokrenuti planine tim svojim noktima, mogla je iskopati najtananiju misao i učiniti je pristupačnom svakodnevnoj upotrebi.

Za neželjene goste točila je medovinu optočenu zlatnim osmesima, od kojih bi zastajao dah i krv se ledila u noćima vrelim, kada se znoj slivao od bolova suspregnutih do nepostojanja.

*

Te noći postala je svetica – dostojna spasenja duše i postojanja.

* * *

Trenutak u kojem živiš nevažan je. Dolazi vreme sažimanja. Vreme neomeđeno okovima telesnim. U tom prostranstvu, nepredviđenom za snove, java će biti isuviše nestvarna. Poželećeš da zaustaviš, da isključiš tu čudnu napravu, koja te čini potpuno suvišnim.

OPROST

Zrno peska kotrljalo se u maglini, tražeći oprost od Gospoda, ne nudeći ništa zauzvrat. Tu gde počiva njegovo ime, zasvetli ponekad tanušna iskra nadanja.

Inverzije

NEPOZNATI PREDELI

Trčala je kroz noć i saulela se o kamen. To je bio njen prvi pad. Drugi pad desio se mnogo pre – kada je ispala babici iz ruku.

MIKRO-KLIMA

Čeprkajući po pesku, iskopala sam jedan neobičan i nadasve sićušan kamen. Ta neobičnost bila je u obliku ljudskog oka. Kasnije, pod lupom, oko je, dostigavši određene razmere, zaplakalo.

DOKAZ O POSTOJANJU

U pokušaju da sklopim ukrštenicu, preturala sam po knjigama i rečnicima, tražeći odgovarajuću reč za smak sveta. Nezadovoljno istrčavši iz sobe, ugledah traženu reč.

SCENA

Gutač plamena, ozarena lica, izašao je na binu. Bio je presrećan što gostuje u velikom gradu, što nastupa u pravoj hali, što ga gleda toliki broj ljudi, što ga voditelj gromoglasno najavljuje preko mikrofona...

Predstava je počela kada se sapleo o gajtan.

ARENA

Dok sam radila u cirkusu, lavovi me nisu ispuštali iz vida.

A trebalo je da ja njih krotim.

PREDSTAVA

Draganu Grbiću

U pozorištu se uvek osećao neprijatno. Imao je utisak da svi nervozno bulje u njega dok šuška kesicom i gricka kokice.

SLUČAJ ZA POSMATRANJE

Gledajući predstavu jednog pantomimičara, postideh se. Ja toliko pokreta napravim i kada govorim.

PROZOR U SVET

Otvorivši televizor, vadio je deo po deo, dok od njega nije ostala samo prazna kutija. Gurnuo je glavu u napravljenu prazninu i čekao.

Nakon dužeg vremena, iznerviran, pokupio je sve delove i, zajedno sa kutijom, izneo na đubrište.

Začudenom komšiji objasnio je da mu ne treba prozor u svet u kom vlada potpuni mrak.

PREKOPAVANJA

Prekopavanjem arheološkog nalazišta nađene su kosti vođe davno izumrlog plemena. Vođa se probudi, upita koji je vek i nastavi da se pravi mrtav. Ima još ceo vek do ustanka!

MISIJA

Trenutak u kom je živeo merio se miljama nepregaženim. I svaki put kada bi svratio na čašicu ljute, žmarci bi gmizali telom kao da beže od nepogode. Uhvaćen u raskoraku udisao bi ostatke vazduha koji ni izduvni gasovi upotrebiti nisu mogli. Tek u obzorju kada i psi litalice u potrazi za zrnom života grabe ostatke već neprepoznatljivog bivstvovanja, uz dužno poštovanje prema precima, ispisivao je stranice životne, spremne da ugoste nerođena pokolenja.

INVERZIJA

U sali je vladala grobna tišina, stvarajući utisak da nema žive duše. Gospodin X, iz petnaestog reda, konačno, uzdahnu. Sa bine se prolomi aplauz.

PORTRET

Dugme je bilo malo, crno, iskrzano. Sa trago-
vima konca, tkanine, mesa vlasnika.

SMISAO

Kip slobode ima različito značenje: za one koji vole kipove i one koji vole slobodu.

KOME SE ZALOMI

Vrabac u ruci ima tužnu sudbinu. Ne može se oteti instinktu da ključne gospodara, a onda – ode vrat!

PERFORMANS

Cirkuska šatra bila je prazna. Dve mršave mačke izvodile su tačku za svoju dušu.

USUD

Dok je napolju svitalo, palili su vatre, spremajući lomaču onima koji su hteli pobeći iz mraka.

DAR BOŽIJI

Šest dana nije radio ništa.

Sedmog dana je seo i napisao Knjigu.

BUDUĆNOST

U kaljavoj uličici sve je vrvelo od gostiju unezverenog pogleda, koji se zalutavši obreše u sred nedodije. Zbunjeni prizorom, u nedoumici, dohvatiše foto-aparate u pokušaju da ovekoveče zgusnutost vremena proteklog, koje kao knedla u grlu civilizacije stoji, uprkos pomodreloj povorci iz čijih je lap-topova izbijala svetlost namenjena budućem naraštaju.

*

Trećeg dana organizovan je sabor. Skupština je trebalo da odabere najagilnijeg predstavnika proricanja budućnosti i dodeli nagradu najboljem oplemenjivaču ukrštene sorte privrednog oporavka. Iz trnja i korova iznikli giganti, u pokušaju da natkrile svetlost celuloidnih cevi, ne sumnjajući u uspešnost ishoda, darovali su prisutnima budućnost isklesanu u granitnom kamenu.

UČENJE NA GREŠKAMA

Nekolicina zalutalih bila je uporna u traženju izlaza. Zvezde nisu poznavali, a iskustvo u šumi praktično nisu ni imali. Ostavljeni na milost i nemilost sudbini, založili su vatre, posedali u krug i počeli da pričaju priče svojih pradedova. Odněkud će valjda iskrsnuti rešenje.

ZAŠTITNI ZNAK

Kada smo bili klinci, ukrali smo dedi ordenje i podmetnuli bedževe Roling Stonsa.

I dan danas, kad se uparadi, šepuri se svojim ordenjem, dok mi muku mučimo da mu ukrademo bedževe.

SAVREMENICI

Otišla Crvenkapa u šumu, u posetu baki i vratila se razočarana. Nije sreła ni vuka, ni lovca, nego samo jednog dosadnog papagaja, koji joj je celim putem pričao modernu verziju „Crvenkape”, u kojoj vukovi nisu što su nekad bili, postali su slabi i nemoćni, a njihovo počasno mesto preuzeli su papagaji!

Toliko ju je iznervirao da je morala da ga pojede.

LOMAČA

Pazeći da mleko ne iskipi, razmišljala sam šta bi se desilo kada bi ono, ipak, iskipelo. Da li bih reagovala na vreme, osetivši miris zagorelog, ili bih, tako zamišljena, pustila da kipi i gori sve dok dim ne zagluši čula i oduzme sposobnost reagovanja – postepeno pretvarajući stan u jedan veliki oganj?

Izašavši iz bolnice, odlučih da više nikada tako duboko ne razmišljam.

POSETA

Gustav je imao neverovatno duge i guste brkove, i strašno je podsećao na Vuka Karadžića. Instinktivno počeh da prelistavam azbuku, sklapajući pri tom akrostih: Ah Brkova Velikih Gustave Dosežu...

– Ko je to noćas dolazio, probudi me majka u pola stiha.

– Niko.

– Niko?

– Niko! Šta ti je, ko bi dolazio u gluvo doba noći?!

– A ovo, upita majka, držeći u ruci brkove.

FOTO-TAPET

Na tapetu je ostala mrlja – bivšeg vlasnika.

KEC BEZ RUKAVA

Mom dedi je u krvi bio rad i strašno je prezirao penzionere kojima su u krvi bile društvene igre.

IMENJAK

Gospodin iz mog komšiluka u poslednje vreme bio je poprilično uznemiren. Na njegov miran penzionerski život nasrnulo je jedno anonimno pismo: „Ako ne središ zemlju, loše ćeš se provesti!” Kakvu zemlju da sredi, pitao se vremešni gospodin, kada su mu sve oduzeli?

Naredni meseci doneli su još mnogo sličnih pisma:

„Izdajico!”

„Ti ne shvataš šta te može snaći!”

„Obelodanićemo istinu o tebi!”

„Pazi šta radiš!”

„U grob ćemo te oterati!”

(...)

Nakon uviđaja kod žrtve je pronađena poruka atentatora:

„Izvinjavamo se, ko radi, taj i greši!”.

ZVEZDA VODILJA

- Dajte nam sunca, zavapiše.
- Zar vam ga nije bilo dosta?!

(S)KRETANJA

Meditirajući nad završenom knjigom, kroz otvoren prozor, iz ulične buke dopre do mog uha jedno slabašno, ali ipak dovoljno glasno „ua”. Potom nešto glasnije. A zatim, gromoglasno, iz mnogih grla: „Uaa, uaaaa!!!”

Dokle li će da me petljaju u politiku, pomislih.
Bacih knjigu i istrčah na ulicu.

CENTRALNA LIČNOST

Prolazeći kroz centar grada, moju pažnju privukla je gomila ljudi, koja je nešto vikala i mahala rukama. Radoznalost me odvukla u središte zbivanja. Nisam shvatila šta se desilo, ali je bilo divno biti u centru pažnje.

VREME PROŠLO, VREME SADAŠNJE

Igrajući se s vrapcima, trošila sam poslednju koricu hleba. Dugo nakon toga skakutala sam gradom, sakupljajući ono što vrapci nisu pojeli.

SJAJ I BEDA

Brižljivo, sa puno pažnje i ljubavi, čistila je svoj pozlaćeni pribor za jelo. To je bio najvredniji poklon koji je dobila na venčanju. Od tada stalno mašta kako će napraviti bogatu večeru, pozvati i zadiviti goste.

Sa tugom u očima divila se zlatnom odsjaju. To je bilo sve što je mogla da ponudi.

INICIJATIVA

Loš dan za taksiste. Ni žive duše na vrelom asfaltu. Tek po koja buba lenjo odgmiže od kontejnera do kontejnera. Da li da počnem sakupljati bube, pitao se taksista, tu bi se našlo posla.

BUBA-ŠINTER

Jedna buba šetkala se gore-dole po sobi, iritirajući moje nerve. Kojoj li vrsti pripada, pitala sam se, i da li da je ubijem? Zgazila bih je, kad bih bila sigurna da je buba-švaba, ovako, plašim se da ne zgazim nedužnog čoveka.

OSOBINE

S obzirom na to da je komšija bio preopterećen poslom i gotovo stalno na putu, zamolio me je da u njegovom odsustvu malo pospremim stan. Prvo što sam, ušavši u kupatilo, ugledala bio je jedan ogroman pauk, koji je neumorno radio na svojoj mreži. Vredan je kao i moj komšija, pomislih, moraću da ga ubijem.

ISTORIJSKA ULOGA

U našoj kući vlada zakon džungle. Otac se, kao najsposobniji u donošenju plena, poistovećuje sa lavom. Majka u određenim trenucima izigrava lavicu, inače ima više uloga: roda, tigrica, zmija... Brat je prema potrebi glodar ili neki od mnogobrojnih gmizavaca, a meni je dodeljena uloga guske. Ukoliko bude gorelo pod nogama.

IDENTITET

Kad postanem mačka neću nijednom mjauknuti iako će to svi očekivati od mene, i neću početi da predem onog trenutka kada se ručerda neke spodobe spusti na moju glavu, i neću loviti miševe jer su to odvratna stvorenja koja šire zarazu, i uopšte neću pokazivati mačiju ćud. Pa neka razmišljaju ko sam.

CRVENA

Borba bikova i sa pristojne udaljenosti izgledala je prilično zastrašujuće. Bik je bio velik i crn, kao i svaki normalan bik, a toreador, nasuprot njemu, mali i uplašen, kao i svaki normalan čovek.

Bik nije znao da toreador ima veliko crveno srce, koje je, u borbi za život, trebalo probosti. Glupa životinja, jureći za crvenim plaštom, nabola se na ono za šta uopšte nije znala da je crveno.

VELIČINA

U dvorani je vladala grobna tišina i sve oči bile su uprte u govornicu. Onda se prolomio aplauz, prateći govornika do mikrofona.

On se nakašlja, pokloni se i ode.

Oduševljeni narod danima je pričao kako, konačno, neko zna kada treba da ode.

NESMOTRENOST

Dvadesetogodišnji mladić, u pokušaju da, skokom sa jedanaestog sprata, izvrši samoubistvo, usmrtio je staricu, glasila je novinska vest. Sudiće mu se za ubistvo iz nehata.

Nesrećni mladić, osuđen je na život, dok ne odsluži grešku u proračunu.

SAVLADIVANJE

Problemu su prilazili sa više strana, u nameri da ga opkole i savladaju. Kako to nije bio lak posao i kako je on uvek nalazio rupu kroz koju je mogao neopaženo da se provuče, odlučili su se za odgovarajuću strategiju, sa odgovarajućim ljudstvom. Ali kako za taj specijalni zadatak ni odgovarajuće ljudstvo nije moglo da se pronade, prepustili su stvar vremenu. A problem je rastao. I ko zna dokle bi, da jedan neodgovorni građanin nije bacio koru od banane, na koju se dotični okliznuo.

SAVEST

Spiker je najavio poboljšanje vremena i otišao na spavanje. Nakon toga dugo se prevrtao po krevetu u pokušaju da zaspi.

SPAS

Otpočelo je odbrojavanje. Tupi, podmukli udarci. Pacovi su se sakrili u svoje rupe. Iščekuju.

UOBLIČAVANJE

Klizeći po tragu krvi, kao da se ponovo rodio. Svetlucanje kristala u očnim dupljama najavljivalo je dugo očekivanu promenu. Svi uslovi bili su tu. Samo je trebalo iscediti poslednju kap.

ADUT

Sve pore bile su otvorene. Umesto krvi teklo je olovo. Osveta je nosila smrt, užas. Klinička slika očigledna. Proteže se kroz milenijume. Nisu zaboravili ni Hrista. U Njegovo ime su razapinjali.

NAGOVEŠTAJ

Sve je ukazivalo na to da više nije među živima; sprovod, sahrana, nadgrobna ploča, pa ipak on je grabio vazduh sitnim udisajima, krišom, kao da krađe ono što mu više ne pripada.

Ležao je nepomično, ukočena pogleda, strahujući da prilikom prvog treptaja ne izgubi poslednji trag svetlosti.

POSAO STOLEĆA

Biti dobošar nije se smatralo nekim naročito privlačnim zanimanjem, ali teška vremena naterala su ga da prihvati bilo šta. Ubrzo zatim objavljen je rat. Isplatilo se.

MOTIV

- Ubili su ga, prošaptala je drhtavim glasom.
- Ali zašto?
- Zato što je bio živ.

KAD SMRT ZAKUCA

- Dobar dan!
- Dobar dan, izvolite?
- Mi smo iz pogrebnog preduzeća...
- Ovo je neka greška, nama nisu potrebne vaše usluge!
- Da li ste sigurni u to?

PREKO REDA

Ideja da ode na sopstvenu sahranu prilično ga je zabavljala. Cerio se unapred zamišljajući sva ta nezverena lica koja bi, nemajući kud, od straha u raku se sakrila. A mesta ima samo za onog koji prvi stigne.

DOGAĐAJČIĆ

Na glavu je stavio maskicu, uzeo pištoljčić i u sporednoj uličici organizovao sačekušicu. Ceo šar-žerčić istresao je u glavicu nasmejanog političarčića. Novine su pisale o tom događajčiću.

TAJNA DOBRE KUHINJE

Sova se oglasila tiho, kao da jeca u prvoj pomrčini. Otkud sova, pitao se, ovde ih nikada nije bilo. Potom je doleteo drugi zvuk, kao odgovor na nepostojeću sovu. Zatim treći, četvrti, peti... Sve zagraja i živnu nekim neobičnim životom.

I uzavri kao u kazanu, iz kog se prolomi njegov krik.

(DE)MATERIJALIZACIJA

Malo je reći da mu je krao ideje. Sistematski ga je potkradao danima, mesecima, godinama. Svaku misao, svaki pokret i delo pretakao je kroz finu membranu i hvatao samo ono najčistije. Potom je nataloženu esenciju prosuo. Da od njega ništa ne ostane.

IZGON

Dok sedi pogleda uprtog u tavanicu, svetlost se sliva ravnodušno. Tek poneka kap zakotrlja misao suprotno od značenja, remeteći ritam besmisla.

MESTO UDESA

Prostorija u kojoj boravim ima dva prozora. Jedan je stalno zaglavljnjen i ne dozvoljava da mu se primaknem, a drugi je potpuno neproziran i kroz njega se ništa ne vidi.

RAZMENA MATERIJE

Prag mogućnosti prešla je samo jednom. Probudila se u nekom drugom svetu. Uplašena, ruku vezanih lancima, ostavljena na milost i nemilost lešinarima.

ODRASTANJE

Princeza više ne sedi na zrnju graška.

BEZ SLUHA

„Kupite bombone, kupite svilene bombone”, vikao je trgovac iz sveg glasa. Ljudi su prolazili ne obazirući se na čoveka koji je nemo otvarao usta.

BUDUĆNOST

Devojčica, bez osmeha na licu, prošetala je gradom, a to niko nije primetio.

SPECIFIČNA TEŽINA

Kad god odem u grad, sa namerom da nešto kupim, vratim se kući razočarana. Izlozi obično budu puni svega, a moj novčanik obično bude prazan.

Gledajući neobično prazne izloge, moj novčanik izgledao je neobično pun.

KOLAČIĆI

Sendviči su bili na stolu. Niko ih nije pojeo.
Čak ni mačke.

Uzela je kesu za đubre i sve istresla unutra. Biće
to prava poslastica za nekog beskućnika.

DRVO ŽIVOTA

Uvrede radi, čoveka nazvaše majmunom. Dugo je o tome razmišljao, dok napokon nije odlučio da preispita svoje poreklo. Koreni su bili veoma duboki, dosezali su do afričkih džungli.

PROTOTIP

On je lep i pametan. Od malih nogu su mu govorili: Umij se, operi ruke i bićeš lep dečko.

Kao poslušno psetance sedeo je u svojoj fotelji i nikad ništa nije zapitkivao: On je dobar dečko, pravi filozof, ćuti i mudruje, biće nešto od njega jednog dana.

U školi je dobijao samo petice: Tako rade sva pametna deca.

On je lep i pametan – sedi u ćošku i ćuti, plašeci se da ne pokvari uspeh iz detinjstva.

ODSUSTVO DUHA

U samom centru grada parkirao je novi crveni „porše”. Pun sebe, laganim korakom krenuo je ka ulazu zgrade u kojoj je stanovao.

Očekivano oduševljenje nije ga sačekalo.

KRATAK SPOJ

Nisam pristalica autostopiranja, pogotovo kada sam svesna da to može biti opasan poduhvat, ali nužda zakon menja.

Dogodilo se to da je moj nepoznati šofer bio sasvim neobičan i da me je prošla nužda, a uhvatio zakon.

(DE)GRADACIJA

O sasvim ljudskim stvarima ne mogu pričati sa sasvim običnim ljudima. Ne osećam se sasvim ljudski.

SIMFONIJA

Agata sa prvog sprata svirala je klavir. Na drugom spratu neko je svirao violinu. Baš lepo, pomisli Agata, mogla bih da ga pratim.

Pjer sa drugog sprata sa oduševljenjem prihvati klavirsku pratnju, kad iznenada sa trećeg sprata dopre zvuk saksofona. Saksofon je svirao nešto novo, nesvakidašnje, i Pjer odluči da ga prati.

Džo sa trećeg sprata uglavnom je svirao samo za svoju dušu, i nije očekivao da će nekog poneti zvuci njegove muzike, stoga bi veoma obradovan violinskom pratnjom. I dok je oduševljenje raslo, prelivajući se sa sprata na sprat, sa četvrtog sprata zagrmeli su veoma čudni zvuci.

Milisav sa četvrtog sprata, na privremenom radu u inostranstvu, ponesen nostalgijom rodnog sela, odvrnuo je gramofon do maksimuma.

ODBROJAVANJE

– Ogromna si, odvratno debela, govorila je sebi, gledajući u veliko ogledalo u predsoblju – jasno je zašto niko neće ni da te pogleda!

Sa suzama u očima, otrčala je u sobu, uzela papir i olovku, poređala po stolu isečke iz novina sa najrazličitijim vrstama dijeta, i sastavila jelovnik kojim je označila početak kure mršavljenja.

Nakon mesec dana ogledalo je pokazivalo sasvim drugačiju sliku. Salo sa ruku, stomaka i butina postepeno se topilo, tako da je već mogla da uđe u garderobu dva broja manju.

Sledećeg meseca slika se ponovo izmenila, i tada je, već sa lakoćom, ulazila u veselu garderobu petnaestogodišnjakinja.

Trenutno vodi bitku sa dečjim modelima.

LJUDSKA PRAVA

Sišla sam u podrum da uzmem glavicu ukiseljenog kupusa. Kaca je bila čudno bela, sa jedne strane malo providnija, kao da je izbledela od sunca, iako sunce nije zalazilo u ove prostore.

Otvorila sam poklopac i, među uredno poređanim glavicama kupusa, ugledala ljudsku glavu. Ukočenog pogleda, zgaslih zenica, glava je gledala kao da preklinje. Umesto jedne, izvadila sam dve glavice – da joj ostavim više prostora.

VARIJANTE

Dugački rukavi sem što greju, mogu poslužiti i u druge svrhe. Tako, na primer, u zimskom periodu ja ne nosim ručni sat. Nepoznatim znatiželjnicima pružam mogućnost da pitaju, a mađioničarima upropaštavam fazon.

ODREĐIVANJE SMERA

Dečak je želeo da se igra. Gledajući oca, većito udubljenog u neke knjižurine, u njemu je rasla želja da mu skoči zavrata, obori ga na zemlju i privoli na sitne nestašluke. Ali to nikada nije uradio. Suviše se plašio namrgođenog pogleda i čudnih zvukova koje je ispuštao – u znak čuđenja – dok je okretao nepregledne listove. Da barem ima slika, razmišljao je dečak, onda bi mogli zajedno da se zabavljaju, ovako – moraće opet da izađe napolje: da osvaja ulicu.

Potom su, na osnovu anonimne prijave, oca priveli. Nakon iscrpnih razgovora, skrenuta mu je pažnja na to da se ubuduće neće tolerisati dečakov anarhizam.

SLUČAJ

Svi na palubu, odjeknula je zapovest. Posada, putnici i slepi putnici, napola obučeni i krmeljivi, pojuriše kao muve bez glave, očekujući ono najgore.

Kapetan se pojavio svečano uparađen, osmotrio putnike i posadu, osmehnuo se i vratio u svoju kabinu.

Scena se ponovila više puta u toku dana, i dok su prisutni pokušavali da shvate šta se događa, kapetan se bolesno kreveljio iza zatvorenih vrata svoje kabine.

SUD

Sudija je bio divan čovek. Uvek staložen, pro-
duhovljena pogleda, ulivao je puno poverenje i nadu.
Večita gužva oko njega bila je dokaz da je tražen.
Tako je bilo i na poslednjoj utakmici.

BOGU ILI ĐAVOLU?

Duša mu je bila u nosu, dok se peo strmim stepenicama. Dotakao je majušni oblak i vrata su se otvorila. Kakva pustoš, uzviknuo je razočarano, kome li sam dušu prodao?

BEZBEDNOST

Suviše pažnje posvećivao je sitnicama. Dano-noćno je u mali crni notes beležio sve što se našlo u njegovom vidnom polju: ko, šta, gde, kako, sa kim...

Gomila crnih notesa vremenom je rasla, a on iz kuće nije izlazio.

PROMENE

Tupi udarci bili su suviše tupi da bi se odredilo odakle dolaze. A dolazili su u pravilnim razmacima. Svakoga dana sve sablasniji.

BEZ ODGOVORA

Pogled je zabezeknuto pobegao sa časovnika kada je shvatio da su mu sati odbrojani. Doživeće zoru, toliko je shvatio. Šta će se posle toga dogoditi, mogao je samo da sanja. I usnio je! Usnio je da časovnik beži od pogleda, čuvajući kao najstrožu tajnu trenutak iščeznuća.

CIVILIZACIJE

Prsti su je svrbeli od ustajalosti, dok je prebiralala po požuteloj hartiji. Zadah vremena zapahnuo je memljivu prostoriju. Nesretni likovi zaplesaše sred zgarišta, obrazujući prsten oko ponora večnosti.

Trebalo je upaliti svetlost. I bi svetlost! Likovi iz prošlosti skvrčiše se ispod neona.

Oreol svetosti nestade, kao da nikada nije ni postojao.

DAN POSLE

Biće to vreo i težak dan. Staviću svoje škrge i sa porodicom se spustiti u grad. Provešćemo se kao nikad!

Perverzije

INCEST

Bilo je to tako davno, da se više i ne sećam kojem je periodu pripadalo. Usamljenost me je pritisкала sa svih strana, pojačavajući depresiju i besmisao. Izlaz videh jedino u mašti. Tada počeh da stvaram. Planeti je valjalo dati novi oblik, ne suviše savršen, verodostojnosti radi. Onda stvorih Adama. Prvu prijatno opipljivu stvar.

PRIČA MOJE MLADOSTI

Bio je to divan stariji gospodin, veoma pažljiv i uviđavan, džentlmen koji je zasluživao da dobije prolaz u stidljivu devojačku intimu. Upoznao je sve moje gaćice i spavaćice, znao je koje poze volim, o čemu maštam, za čim čeznem, sve o meni je znao, samo nikad nije saznao kako izgledam.

PET IZ POZNAVANJA

Polazim u školu. Ruka neodlučno na bravi. Danas će me sigurno pitati. Red bi bio, devojka sam mu.

GOLUBICA

Preletevši preko praga, krila slomljenih, treptala je bespomoćno.

Druga polovina srca ostala je zauvek otvorena.

* * *

Okupana suncem, žudela je za pogledom.

REFLEKS

Vrtela se na barskoj stolici, želeći da privuče nepodeljenu pažnju prisutnih. Mada je već bilo dovoljno to što sedi potpuno naga.

PRIRODA

Kada smo zajedno, On smatra da je prirodno da njegove ruke šetaju po mom telu, da se zadržavaju na određenim mestima, da prave kružne pokrete i izazivaju naglo lučenje hormona.

To nas spaja.

(D)OČARAVANJE

Košulja od čipke. Preko grudi providna. Nešto treba obući ispod. Da li? Muškarci vole da gledaju. Da virkaju. Ako nije na dohvat ruke, makar da je na dohvat očiju. To razbuktava maštu, i za tren oka plivaš u znoju.

FETIŠ

Gospodin Lezinski je pio čaj iz moje čaše, koristio je moju pastu za zube, spavao u mom krevetu... ali kada je posegao za mojom spavaćicom, to više nisam mogla da izdržim!

KOMPLIMENT

Dok se šminkala, sedeo je nazainteresovano i gledao TV. S vremena na vreme bacio bi pogled u njenom pravcu, da vidi hoće li već jednom prestati da se ogleda. A ona se vrpoljila na stolici, čas levo, čas desno, kako bi se što bolje osmotrila iz svih uglova. Podizala je kosu, spuštala je, nameštala kragu na gotovo providnoj košulji, ispod koje se nazirao crni donji veš, potom je popravljala puder, karmin, krejon... i to je trajalo, trajalo, trajalo.

Kada je, konačno, bila zadovoljna svojim izgledom, ustala je od stola, prodefilovala po sobi, smešeci se kao da je na modnoj pisti, i uputila mu dug, upitan pogled.

Prišao joj je s leđa, zadigao suknju i navukao je.

SCENA

Separe ispunjava polumrak i glasna muzika. Zaglušeni damari umnoženi raspuklim ritmom otvaraju kapije do tada nepostojeće: hor dečaka u levom uglu tiho jeca, budeći majčinski instikt i suzu u oku; na desnoj strani bahato se rasipa strast neutažena, spremna da usluži nenajavljene goste.

Bila je spremna...

„Vjeruj u ljubav” pevušila je bezglasno odavno ispevanu melodiju, u pokušaju da svoje sumnjičavo „ja” ubedi da nije sve baš tako. A jeste! Dok prsti klize po uzdrhtalom telu suspreže dah nepristajanja. Ne ovde. Ne na javnom mestu gde ništa sveto nije.

Bila je spremna da...

U slavu boga Erosa zbacuje oreol natopljen viševjekovnom patinom i pred njegov oltar prinosi tajnoviti dar prirode: izlazi iz separea, pogledom prati zarozane pijane goste; prilazi bučnom podijumu i laganim pokretima počinje da svlači zapanjenog pevača.

Bila je spremna da ga primi.

UNUTRAŠNJA TOPLINA

Voleo je da u ranim jutarnjim časovima svrati u njen stan, znajući da u to vreme još uvek spava. Ona bi ustala, otvorila vrata i vratila se u krevet. Ritual se ponavljao nepromenjenim redosledom: on bi se svukao, legao pored nje i prstima počeo da istražuje unutrašnjost spavaćice. Od dodira, usnulo telo postepeno se otvaralo.

– Ona se uvek probudi pre tebe, prošaptao bi.

PREDAVANJE

Osetivši kruženje jezika na stomaku, čvrsto ga je uhvatila za kosu. Obgrlivši ga nogama, zbacila je glavu unazad, i visoko isturila grudi.

Bila je spremna da usisa svetlost života.

IZDANAK

Okreni prvu stranu. Njena uloga je samo u tome da zametne trag. Tek sledeća očituje treptaj oka zagledanog u podnožje svitanja. Tada se toplo telo žudnjom iskonskom budi. I drhti požudno. Dodirom usana otvaraš cvet raskošni, iz čijih će se sokova napajati generacije.

OTPLAĆIVANJE DUGA

Obrisi tela plivali su pod uzdrhtalom rukom. Dodire nije osećala. Bili su daleki. Glave zagnjurene u jastuke, slušala je otkucaje srca, časovnik, zvona sa obližnje crkve koja su najavljivala kraj. Čekala je da svrši. I ode. Dugovala mu je trenutak strpljenja.

ISKLIZAVANJE

Smeškao se setno, pokušavajući da odagna napetost. One su bile tu, i pohotno se oblizivale. Njihovi vlažni jezici kružili su po njenom uzdrhtalom telu. Pokušavala je da se koncentriše na njega. Na njegove usne. Telo, okupano vlagom, pripadalo je njima.

REPERTOAR UZBUĐENJA

Obrisi nagog tela, ispod svilenog prekrivača, izazivali su. Veče je bilo hladno, kišovito, i bilo mu je dosadno. Gledao je usnule kapke i pitao se: da li da je probudi ili da je pusti da sniva večnim snom.

TRAGOVI

Posmatrao je krišom u ogledalu dok je milovala svoje dojke. Ona je to činila iz zdravstvenih razloga, ali njegov mozak u tom trenutku nije želeo da se bavi analizom. Već pri samoj pomisli da ne zna da je posmatra osetio je snažno uzbuđenje, a potom ga je misao ponela bez zadržke i stida.

Video je sebe na tom Olimpu sagorelog od strasti, gde puzi uplakan, nemajući snage da se odbrani. Godine počеше da se tope, da klize poput vrelog ulja ostavljajući za sobom prljave naslage. Svaki trenutak, bolno vidljiv, nepotrošen, usecao se u zakržljala čula.

LEPŠA POLOVINA

U kadi punoj ružinih latica plivale su smešeci se. U godini zmaja očekivala je da će upoznati osobu sa kojom će moći da podeli i poslednju kap mirisnog znoja. Sada je bila tu, kao odraz u ogledalu.

DOPALO BI TI SE

Trebalo je da vidiš moje ruke kako klize po tamnoj koži. Samo je jedan očnjak bljesnuo u mraku. Kandžama zarivenim u tminu noći, vezana svilenom maramom, tražila je sveže meso. Bila je divlja. Bila je ukusna. Bila je moja.

* * *

Drhteći nad plenom, iznurena, lizala je tragove
njegove požude.

SVLAČENJE

Svlačila se pred ogledalom.
Trebalo je to videti.

LEPOTA TRENUTKA

Želim da zaspim na tebi, da se budiš u meni, pro-
mrmljala je u snu.

VIBRACIJE

Volim kad mirišem na tebe, rekla je. Kada odeš, tvoj miris ostaje – da održava toplinu u najintimnijem delu bića.

HARMONIJA

Kretala si kukovima u ritmu tihe muzike, dok je njegov ud pulsirao duboko u tebi.

SJEDINJAVANJE

Kada glavu spusti na uzdrhtala bedra, trepavice postaju deo njene puti.

ĐAVOLICA

Volim kada skakućeš po meni. Tada tvoje oči
promene boju i postaješ đavolski lepa.

OTKRIVENA TAJNA

Vlažne kovrdže blistale su pred njegovim očima na bleđoj jutarnjoj svetlosti. Nekada je bio bezobzirno uporan u zahtevu da ih ukloni, a sada je padao u trans mrseći jezikom to skriveno uzdarje.

UGOĐAJ

Sinoć, dok sam ležala u toploj kupki, prekrivena gustom penom, zatvorenih očiju, mislila sam na tebe. Ali ne na tebe u kadi (sada ću da pokvarim priču, a dobro je počelo) nego na onaj naš poslednji susret – dok nas je šibao jesenji vetar i natapala hladna kiša, dok smo stajali potpuno mokri ispod oštećenog mosta... (Hm, slika baš i nije impresivna. Možda je ipak bolje da i njega smestim u kadu, da uživamo u svim onim malim slatkim rekvizitima...).

PORUKA

Pet godina kasnije shvatila je poruku. Citat istrgnut iz priče za koju nije znala da je napisana – mada priče postoje čak i kada nisu zapisane – ostavio je utisak. I opet je smešak, kao onda, zatitrao na usnama, iako je nosio dva potpuno različita značenja. To ga je činilo postojanim. Protok vremena pretvoren u vezivno tkivo ništa više nije prepuštao slučaju. Ni osmeh više nije bio slučajan, iako je izgledalo kao da se razvija sasvim spontano. Nevidljiva nit držala je trenutke na okupu, uokvirivala tok iz kojeg su devijacije u pokušaju unapred bivale kažnjavane vraćanjem na ishodište.

– A zašto ste Vi mačkice, skidali rukavice, pitao je.

– Da osetim toplinu, rekla je, gledajući ga ispod zavodljivo oborenog pogleda.

TREĆE OKO

Uzela je foto-parat i slikala svoju bradavicu. Potom je razvila sliku i, gledajući je, počela da se mazi. A sve to mogla je i pred ogledalom.

RASPON DIMENZIJA

Ne znam kako bih reagovala da ono čudovište uđe u mene. Trenutno, plašim se da ne podivljam.

Vesna Denčić

Vesna Denčić, rođena 30.11.1963. godine u Beogradu. Diplomirala novinarstvo na Fakultetu političkih nauka u Beogradu. Piše aforizme, poeziju, haiku, prozu, književne prikaze, recenzije, komentare i dr.

Objavila:

- *U društvu se ne šapuće*, Paun - Požega (1987), aforizmi;
- *Svet ne može propasti bez nas*, Rad - Beograd (1996), aforizmi;
- *Put do pakla*, Pozitiv - Beograd (2001), aforizmi;
- *INverzije*, Alma - Beograd (2003), kratke priče;
- *Horizonti*, Beofeniks - Beograd (2006), kratka proza (dvojezično);
- *INverzije*, Alma - Beograd (2007) (2. sažeto izdanje), kratke priče;
- *Stradanje u ciklusima*, Beofeniks - Beograd, (2007), aforizmi.

Priredila:

- *Iz dnevnika budućeg ludaka*, Radeta Petkovića, (2003), izbor iz zaostavštine;
- *Stradija danas*, (koautor Vladimir Jovičević Jov) Jov - Beograd (2003);
- *Satirične priče 2003*, (koautor Đorđe Otašević) Alma - Beograd (2004).

Prevela:

- (sa Olgom Lalić-Krowickom) *Tri dana kasnije*, Vladimira Gasiewskog, Beofeniks - Beograd (2007), poetski triptih.

Multimedija:

- CD *Smeh do bola* - Beograd (2003), kompilacija;
- CD *Smeh do bola 2* - Beograd (2005), kompilacija.

Zastupljena u više od 40 antologija i zbornika kratkih priča, aforizama i pesama; prevedena na poljski, nemački, ruski, bugarski, engleski, francuski, makedonski i dr.. Saradnik mnogih časopisa i novina.

Više puta nagrađivana, od kojih su značajnije nagrade Radoje Domanović (2000), Satira fest (2003), Godišnje priznanje "Nosorog I reda" (2003), Đorđe Fišer (2004), Dragiša Kašiković (2005), Specijalna povelja za kratku priču časopisa AKT (2005), Specijalna povelja za poeziju "Leopolda Stafa" (Poljska) (2005), Žikišon (2005), Milivoje Ilić (2006), Zlatna značka Kulturno-prosvetne zajednice Srbije (2007), III nagrada za najkraću priču časopisa AKT (2007), Nagrada za haiku (Bugarska) (2007).

Član Udruženja književnika Srbije.

Autor desetak web sajtova, od kojih je najznačajniji "Smeh do bola" (Aforizmi i sve o aforizmu) koji je više puta nagrađivan: www.aforizmi.dencic.com

Osnivač i glavni i odgovorni urednik prvog elektronskog časopisa za satiru ETNA. www.etna.dencic.com

Saradnik na izradi *Rečnika novih i nezabeleženih reči*.

www.vesna.dencic.com

CIP – Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

82

БАЛКАНСКИ КЊИЖЕВНИ ГЛАСНИК

[Електронски извор] / Главни и одговорни уредник Душан Гојков. –

Електронски часопис. – 2005. Бр. 0-1 – - Београд

(Маријане Грегоран 69): Балканско књижевно друштво, 2005 –

Интернет претраживач

Начин приступа (URL)

<http://www.balkanwriters.com>

Двомесечно. – Насл. са насл. екрана. – Опис извора дана 13. 06. 2006. –

Нулти, пробни број изашао 2005. године

ISSN 1452-9254 = Балкански књижевни гласник (Online)

COBISS.SR-ID 141175564

Весна Денчић, Супа у Мајоли, проза; БКГ № 6, Свеска 13, додатак

CIP – Katalogizacija u publikaciji

Narodna biblioteka Srbije, Beograd

82

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK

[Elektronski izvor] / Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov. – Elektronski

časopis. – 2005. Br. 0-1 – - Beograd

(Marijane Gregoran 69): Balkansko književno društvo, 2005 –

Internet pretraživač

Način pristupa (URL)

<http://www.balkanwriters.com>

Dvomesечно. – Nasl. sa nasl. ekrana. – Opis izvora dana 13. 06. 2006. – Nulti,

probni broj izašao 2005. godine

ISSN 1452-9254 = Balkanski književni glasnik (Online)

COBISS.SR-ID 141175564

Vesna Denčić, Supa u Majoli, proza; BKG № 6, Sveska 13, dodatak

Copyright © by Vesna Denčić & Balkanski književni glasnik – BKG, 2007.